

SPARTACUS

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

264/25
ACTUELE
BERICHTEN.

17 Maart 1945.

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

Als men de geschiedenis van de terreur zou willen schrijven, dan zou men tot aan het begin van de maatschappelijke geschiedenis moeten teruggaan. Deze maatschappelijke geschiedenis is in haar wesen een geschiedenis van klassenstrijd en dus in haar gehele verloop ook een geschiedenis van de terreur.

Eigenlijk een merkwaardig woord voor het uitoefenen van een dergelijke bezigheid. Want terreur betekent oorspronkelijk: het schrikken. En bedoeld is door het woord terreur het gebruikmaken van het schrikken, het gebruikmaken van de vrees. Door terreur streeft men naar macht, door terreur tracht de machtige, die zich nog niet voldoende machtig voelt, zijn macht te handhaven.

Waar de terreur woedt, moeten de schrik en de vrees in de mensen groot, moet de maatschappelijke spanning ondragelijk zijn. In de perioden van de terreur leeft de maatschappij in een voortdurende kramp. En de uitbarstingen van de terreur zijn de toevallen, waardoor het hele stelsel tot in zijn fundament geschokt wordt.

Op geen enkel maatschappelijk gebied komt het individuele partij-kiezen zozeer tot uitdrukking als bij de beoordeling van de terreur. Enkele jaren geleden zei een Duitse Gestapo-man in Amsterdam, dat de dag, waarop voor Warschau de wereld verging, de mooiste dag van zijn leven geweest was. Hij bedoelde het artillerie- en luchtbombardement tegen de Poolse hoofdstad in 1939. En de zoon van Mussolini beweerde, dat de mitrailleoordrijfjachten tegen de Abessijnse bevolking tijdens de verovering van Ethiopië door het Italiaanse fascisme, het hoogste aesthetische genot voor hem geweest zijn. In Guernica tijdens de Spaanse burgeroorlog gaven zich de Duitse en Italiaanse piloten aan de sadistische vreugde van de luchtterreur over, die zij als bondgenoten van den bandiet Franco - de laatste aanwinst van de democratie - tegen het Spaanse proletariaat uitoefenden. De geschiedenis van de koloniale verovering en administratie is de historie van de terreur, toegepast door de blanke "pioniers der beschaving" tegen de niet steeds gelijkmatig-geduldige gekleurde

inboorlingen. Er is geen tijd, die niet in het geschiedenisboek van de terreur haar gegevens opgetekend heeft, er is geen volk op aarde, dat niet hekatomben van mensenoffers aan deze moloch heeft gebracht.

TERREUR !

De vrees voor de honger is de sterkste bondgenoot van de terreur. Wij hebben hem tijdens de laatste jaren in zijn vrees-

selijkste gestalte leren kennen. Honderdduizenden zijn uit angst bezweken, miljoenen kwamen in de concentratiekampen en martelkamers van het fascisme terecht, reeds in een tijd, toen de concentratiekampen en fascistische beestachtigheden in Duitsland, Italië, Polen, Roemenië, Hongarije, Spanje en Portugal, volgens de mening van de nu geallieerde regeringen, zuiver binnenlandse aangelegenheden van de in aanmerking komende staten waren.

De terreur, die de éne partij toegepast heeft, diende als aanleiding tot, en motivering van de terreur, die nu ook de andere, van haar kant, toepast. Wij weten echter, dat de Luftwaffe slechts met behulp en medeweten van de niet-Duitse kapitalisten al haar middelen voor de uitoefening van haar terreur kon verzamelen. De Duitse bewapening werd ook door "democratische" leningen gefinancierd. De familieleden van tienduizenden inwoners van Londen, Coventry en andere Engelse industriesteden, door Duitse bommen verscheurd of verminkt, kunnen de verantwoordelijken even goed in hun eigen land als in Berlijn of Rome zoeken. Rotterdam viel ten prooi aan de Duitse luchtoorlog, den Haag aan de geallieerde. De schuldigen zijn niet de piloten, de schuldigen zijn de profiteurs van alle nationaliteiten. Het kapitalisme, de slechts voor de winst producerende maatschappij is verantwoordelijk.

Deze bloedschuld van een stelsel is soms moeilijk te begrijpen. De mensen neigen ertoe, enkele personen verantwoordelijk te stellen. Zij verheugen zich over, of betreuren overeenkomstig hun temperament of partij-keuze, de bombardementen, waarvan de logorhorichten dagelijks melding maken. Nacht na nacht horen wij de lucht armden. Steden met

SPARTACUS

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

264/25
ACTUELE
BERICHTEN.

17 Maart 1945.

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

Als men de geschiedenis van de terreur zou willen schrijven, dan zou men tot aan het begin van de maatschappelijke geschiedenis moeten teruggaan. Deze maatschappelijke geschiedenis is in haar wezen een geschiedenis van klassenstrijd en dus in haar gehele verloop ook een geschiedenis van de terreur.

Eigenlijk een merkwaardig woord voor het uitoefenen van een dergelijke bezigheid. Want terreur betekent oorspronkelijk: het schrikken. En bedoeld is door het woord terreur het gebruikmaken van het schrikken, het gebruikmaken van de vrees. Door terreur streeft men naar macht, door terreur tracht de machtige, die zich nog niet voldoende machtig voelt, zijn macht te handhaven.

Waar de terreur woedt, moeten de schrik en de vrees in de mensen groot, moet de maatschappelijke spanning ondragelijk zijn. In de perioden van de terreur leeft de maatschappij in een voortdurende kramp. En de uitbarstingen van de terreur zijn de toevallen, waardoor het hele stelsel tot in zijn fundament geschokt wordt.

Op geen enkel maatschappelijk gebied komt het individuele partij-kiezen zozeer tot uitdrukking als bij de beoordeling van de terreur. Enkele jaren geleden zei een Duitse Gestapo-man in Amsterdam, dat de dag, waarop voor Warschau de wereld verging, de mooiste dag van zijn leven geweest was. Hij bedoelde het artillerie- en luchtbombardement tegen de Poolse hoofdstad in 1939. En de zoon van Mussolini beweerde, dat de mitrailleoordrijfjachten tegen de Abessijnse bevolking tijdens de verovering van Ethiopië door het Italiaanse fascisme, het hoogste aesthetische genot voor hem geweest zijn. In Guernica tijdens de Spaanse burgeroorlog gaven zich de Duitse en Italiaanse piloten aan de sadistische vreugde van de luchtterreur over, die zij als bondgenoten van den bandiet Franco - de laatste aanwinst van de democratie - tegen het Spaanse proletariaat uitoefenden. De geschiedenis van de koloniale verovering en administratie is de historie van de terreur, toegepast door de blanke "pioniers der beschaving" tegen de niet steeds gelijkmatig-geduldige gekleurde

inboorlingen. Er is geen tijd, die niet in het geschiedenisboek van de terreur haar gegevens opgetekend heeft, er is geen volk op aarde, dat niet hekatomben van mensenoffers aan deze moloch heeft gebracht.

TERREUR !

De vrees voor de honger is de sterkste bondgenoot van de terreur. Wij hebben hem tijdens de laatste jaren in zijn vrees-

selijkste gestalte leren kennen. Honderdduizenden zijn uit angst bezweken, miljoenen kwamen in de concentratiekampen en martelkamers van het fascisme terecht, reeds in een tijd, toen de concentratiekampen en fascistische beestachtigheden in Duitsland, Italië, Polen, Roemenië, Hongarije, Spanje en Portugal, volgens de mening van de nu geallieerde regeringen, zuiver binnenlandse aangelegenheden van de in aanmerking komende staten waren.

De terreur, die de éne partij toegepast heeft, diende als aanleiding tot, en motivering van de terreur, die nu ook de andere, van haar kant, toepast. Wij weten echter, dat de Luftwaffe slechts met behulp en medeweten van de niet-Duitse kapitalisten al haar middelen voor de uitoefening van haar terreur kon verzamelen. De Duitse bewapening werd ook door "democratische" leningen gefinancierd. De familieleden van tienduizenden inwoners van Londen, Coventry en andere Engelse industriesteden, door Duitse bommen verscheurd of verminkt, kunnen de verantwoordelijken even goed in hun eigen land als in Berlijn of Rome zoeken. Rotterdam viel ten prooi aan de Duitse luchtoorlog, den Haag aan de geallieerde. De schuldigen zijn niet de piloten, de schuldigen zijn de profiteurs van alle nationaliteiten. Het kapitalisme, de slechts voor de winst producerende maatschappij is verantwoordelijk.

Deze bloedschuld van een stelsel is soms moeilijk te begrijpen. De mensen neigen ertoe, enkele personen verantwoordelijk te stellen. Zij verheugen zich over, of betreuren overeenkomstig hun temperament of partij-keuze, de bombardementen, waarvan de logorberichten dagelijks melding maken. Nacht na nacht horen wij de lucht aan de Steden met

~~honderdduizenden inwoners~~ en met een een-
wanoude geschiedenis gaan ~~ten dader~~,
soms in slechts weinige uren, vaak in
nog kortere tijd. De terreur heeft hen
verslonden. En de namen van vele steden
zullen straks slechts nog namen zijn,
waaraan geen leven meer verbonden is. Het-
geen hen onderscheidde, hun mensen, hun
uiterlijk gezicht en hun leven, is door
de terreur geslachtetofferd.

Het is alleen maar menselijk, dat,
naarmate het blinde woeden tegen het men-
senleven ondragelijker wordt, de wanhoop
van de geterroriseerden en hun haat
steeds meer aangroeien. Er komt een ogen-
blik, waarop de angst, het hoofdwapen
van de terreur, plotseling verdwijnt. Op
zulke momenten kunnen mensen alle voor-
zichtigheid opzij schuiven en kan uit de
diepste angst de hoogste moed ontstaan.
Deze momenten zijn het geboorteuur van
de tegenterreur. Op dergelijke momenten
wordt het besluit genomen, de meest be-
kende vertegenwoordigers van de terreur
onschadelijk te maken. Nooit groeide een
dergelijk besluit uit het juiste inzicht
in het maatschappelijk karakter van de
terreur. De mensen staren zich blind op
enkele personen, die de terreurhandelin-
gen uitvoeren. Menselijk zeer begrippe-
lijk, dat het belodigde rechtsgevoel
zich tegen de op de voorgrond staande beu-
len keert. De beul wordt door iedereen
gehaat, zelfs door diegenen, die het gel-
dende rechtsstolsel goedkeuren.

Onze beweging heeft behalve tegen de

terreur ook steeds tegen de individuele
tegenterreur gestreden. Niet omdat wij
de beulen te ontzien wensen, niet omdat
wij ten opzichte van hun razernij onver-
schillig kunnen blijven. Maar wij weten,
dat de terreur door de heersende klasse
in alle landen op verschillende manieren
uitgevoerd, niet met de dood van een
enkele terrorist verdwijnt. Integondool.
De terreur wordt alleen maar nog wroder.
De tegenterrorist, wiens persoon en daad
wij menselijk kunnen begrijpen, gaat een
verkeerde weg. En de massa, die hem
volgt, raakt nog dieper in de ellende
en in de wanhoop.

De dader of de daders, die de hoofd-
beul van het Duitse fascisme in Neder-
land, de duizendvoudige moordenaar neer-
schoten, zijn waarschijnlijk dappere men-
sen met de beste bedoelingen. Hun daad
is waanzin; haar gevolgen richten zich
uitlopend tegen de massa. Op de post van
de dode beul komt een nieuwe. Hondorden,
die niets met de daad te maken hadden,
werden gefusilleerd, het stelsel bleef on-
veranderd. Voor de rechtbank van de go-
schiedenis zijn deze terroristen contra-
revolutionairen. Hun daad is niet alleen
aanleiding tot een nog groter verschor-
ping van de terreur, zij oefent de slecht-
ste invloed uit op het algemene politieke
inzicht door het niet-gewettigde onthou-
siasme, dat zij verwekt.
Er is maar één terreur tegen die van het
kapitalisme: georganiseerd revolutionair
verzet van de arbeidersklasse. Slechts het
overwinnend proletariaat kan het doodvon-
nis aan het kapitalisme voltrekken.

-o-o-o-

"DE FATALE VERGISSING."

In de laatste jaren van de oorlog,
zijn we aan het ronken van de vliegtuig-
motoren boven onze hoofden al gewend ge-
raakt. Zelfs zo, dat men er nauwelijks
meer naar keek en vrijwel niemand van de
mensen die zich op straat bewogen, zich
aan het luchtalarmsignaal stoorden. Men
was al met deze oorlogsgeluiden ver-
trouwd geraakt en och, wij behoeften van
de "Tommies" toch niets te vrezen. Vol
trots en met bewondering voor "onze"
geweldige luchtmacht, kijken soms nog en-
kele mensen naar de iedere dag vliegende
"doodkisten", die hun dood en vernieti-
ging regelmatig uitstorten op de Duitse
burgerbevolking. Velen denken echter in
zo'n ogenblik aan hun ala slaven gedepor-
teerde mannen en zonen, die in de "ge-
fosforiseerde" barakkensteden voor de
fascistische oorlogsmachine worden ge-
bruikt. "Zou hij nog leven en zien we
hem wel ooit weer?"

Maar het is immers oorlog en de "mof-

fen" moeten vernietigd worden en dus; wie
niet vóór ons is, die is tégen ons en zo
strooien de luchtpiraten der imperialis-
tische machten, reeds meer dan zes jaren
kwistig met hun moordwerktuigen over de
wereld.

"De "moffen" zijn begonnen: op War-
schau, Belgrado, Rotterdam, London, ga
maar door, we zijn de tel kwijt geraakt.
Beestachtig hebben de "moffen" vermoord,
geplunderd en geroofd. Wij en onze bond-
genoten vechten voor Vrijheid en Demo-
cratie, voor de Welvaart en de Vrede!"

"Ja, nu is het onze beurt om te ver-
gelden, leer om leer, Herr Hitler!"

"Jij wou London, zelfs geheel Engeland
"ausradiëren", maar nu wordt Duitsland
en het volk "ausradiert", honderdduizenden
mensen weggevaagd van de aardbodem."

Wat tellen mensenlevens, als het om
"Lebensraum" gaat voor het kapitalisme?
Mensen en vooral arbeidersmensen zijn

maar onderdelen en verlangstukken van de oorlogsindustrie, zij moeten draaien, lopen en vechten om de "Lebensraum" der Krupp's, Creusot's en de Vickers-Armstrong's te vergroten. Dus "all right, boys", met duizenden bommenwerpers gooien we Hitler's vesting in puin, desnoods mogen jul- lie nu zijn "Berghof" ook in as leggen.

In begin '44 gaf Churchill bevel tot het voeren van de totale oorlog. Wat dat betekent heeft niet alleen de bevolking van Duitsland ondervonden, maar ook van Frankrijk, België en Nederland. De bevolking van Amsterdam-Noord en die van Eindhoven, Arnhem en Nijmegen en j.l. 3 Maart in den Haag, hebben de "demo- oratische" bommen leren kennen. Honderden doden en enige tienduizenden gewonden en daklozen.

De nazi-bende moet vernietigd worden, natuurlijk.... maar woonden Seiss-Inquart, Rauter of Christiansen dan nog in den Haag of Wassenaar?

Was het bombardement soms op hen be- doeld?

Volgens de inlichtingen, welke wij ontvangen, zijn de verwoestingen veroor- zaakt zonder enige militaire noodzaak, want in de nabije omtrek van het vernie- tigde stadsdeel was geen belangrijk mi- litair doel. Het Vl-wapen ging nog de- zelfde dag regelmatig de lucht in. Wat

was dan het doel en de zin, voor het ver- gen van deze ontzettend zware offers?

Zover ons bekend is zwag tot nu toe Radio Oranje over deze catastrofale ramp van den Haag. De home-service, ofwel de Engelse berichtendienst, sprak echter van "een fatale vergissing" over een stad in West-Nederland.

Waarin, vragen wij ons af, bestond dan deze vergissing? Zoekten de Tommies soms naar Seiss en zijn Rauberkliok, die sedert "Dolle Dinsdag" al in voili- gor oord hun bivak opsloegen? Was dat misschien de "fatale vergissing"? Maar de slachtoffers van deze "vergissingen" - en dat zijn vele miljoenen bezit- en daklozen in de wereld - zullen zich nog sterker de woorden van Churchill herinneren: "Ik beloof U een lange weg van bloed en tranen!"

De "vergissingen", gemaakt door de hand- langers van de imperialistische hoersera- kliok, zullen door de internationale ar- beidersklasse niet vergeten mogen worden. Deze "in bloed en tranen gemaakte ver- gissingen" kunnen alleen voorkomen wor- den, door een spoedige en radicale afrekening met het kapitalisme.

-0-0-0-

MOORD!

Hun namen zijn nog niet tot ons doorge- drongen. Wij kennen niet de bijzonderhe- den. Misschien was er een bekend gezicht bij, misschien een vriend, een familielid.

"Enige honderden saboteurs en terroris- ten", lezen we..."in het openbaar stand- rechterlijk doodgeschoten."

We lezen de bekondmaking, schouder aan schouder met andere mensen. Niemand zei iets... niemand durfde.

We zijn met achthonderdduizend Amster- dammers. We zijn met acht miljoen Neder- landers, met honderden miljoenen Europe- anen... Er wordt in het openbaar gemoord.. en we zeggen niets.

Mannen worden uit de gevangenis ge- haald - vier aan vier geboeid.

Op een vuilnishoop in 't Weteringplant- soen werden er veertig neeggeschoten, aan de Amstel zeventig. Door 't land honderden.. over de wereld miljoenen... in 't openbaar.

De veertig in 't plantsoen werden niet tegelijk neeggeschoten, neen, vier na vier. De laatste vier moeten tien keer, honderd keer gestorven zijn.

Er stapten laarzen tussen de gevallen en door, zij gaven "genade-schoten", gewoon, alsof ze dieren afmaakten. Hun leren laar- zen stapten....

Een moord-waanzin is over het kapitaal gekomen. Een vernietigingswil, die niets meer spaart. Ieder mom van "fatsoen" is afgerukt. Het zogenaamde volkerenrecht is een mnding. Familie-verband - ons voor- gehouden als de peiler van een geordende maatschappij - van geen nut. Miljoenen vaders, zoons, mannen worden naar de slag- velden gezonden - gedeporteerd naar werk- kampen en verdedigingswerken - in dienst van de vernietiging. De huishouding, ons geleerd als iets heiligs, waarvoor ge- zorgd moet worden, de "veilige haven" voor de kinderen - van geen betekenis meer. Waar de oorlogsmachine over komt rollen, worden de mensen - op z'n best - "op zeer korte termijn" geëvacueerd, de huizen met de grond gelijk gemaakt; van hun woning, waarvoor ze jaren werkten om het "gezellig" te hebben, blijft wat as over. Zelf krui- pen ze ergens in... in het eerste het beste onderkomen, en zijn gelukkig, dat ze nog leven.

Waarheen ons oog kijkt - moord! Wat we zien - vernietiging!

Het kapitaal verscheurt elkaar, dat wil zeggen, elkaars bezit. En dat bezit zijn wij, de honderden miljoenen arbeiders.

Om ons te bezitten en een stuk van de wereld, waaruit wij nieuwe rijkdommen kunnen halen, daarvoor vecht het kapitalisme, daarvoor laat het kapitaal ons vechten.

Om ons - zoveel mogelijk van ons - te kunnen gebruiken om hun macht te vergroten, daarvoor vernietigen wij elkaar, daarvoor moeten de slaven van weerszijden elkaar bevochten.

Wie zich daartegen verzet - tegen de heersers, die hem op dat ogenblik in bezit hebben - wordt door betaalde moordenaars afgemaakt.

Het kapitaal is gekomen in de periode van de totale vernietiging, die iedere opbouw van voor-het-leven-nuttige dingen uitsluit.

Het wordt ons door de propaganda van het eigen kapitaal - de Nederlandse regering in Londen - voorgesteld, alsof de Duitse arbeidersklasse geen einde aan het moord-regiem van Hitler maakt, omdat zij het ermee eens zou zijn. Omdat zij, zoals ook Goebbels ons wil doen geloven, zich als "één man achter den Führer plaatst".

Maar wij hebben de "bekendmaking" gelezen en ook wij hebben niets gedaan. Wij hebben niet met ons allen de Grünen, die weerloze mannen afslachtten voor onze ogen, verschoond. Wij waren machteloos, want wij hadden niet gevonden een eenheid van handelen, waardoor wij als één lichaam tegen het Duitse moordenaars-groepje konden optreden.

De Duitse arbeidersklasse gaat gebukt onder dezelfde terreur. Zij ook zijn nog machteloos. Hoewel ook in de Duitse steden de executie-politons dag en nacht werken. Ook de Duitse gevangenis en concentratiekampen zitten vol met Duitse arbeiders en arbeidersvrouwen, met intellectuelen en vorpleegsters, met doctoren en boeren. Zij hebben nog geen eenheid, zij weten nog niet, hoe tegen het geperfectioneerde moordsysteem van Himmler op te treden.

Wij kunnen de Duitse arbeidersklasse niet verwijten, dat, wat zij ook ons verwijten kunnen.

Wij moeten alleen weten, dat wij en zij slaven zijn, die tegen elkaar opgehitst worden door onze bezitters - door hen wier eigendom wij zijn.

Wij moeten weten, dat er slechts een einde aan de moord kan komen, als de slaven van beide kanten zich verenigen en gezamenlijk vechten tegen hun gezamenlijke vijanden, de heersers van beide kampen.

In een tijd als deze, in een tijd van machteloosheid van de massa van mensen, komen er daden voor van persoonlijke terreur. Wij hebben in de geschiedenis zulke perioden meer kunnen waarnemen. Na het neerslaan van de opstanden van 1905 in Rusland, was er een periode, waarin deze persoonlijke terreurdaden aan de orde van de dag waren.

Het zijn over het algemeen daden van moedige, zelfopofferende mensen, die zich bij het niet-handelen van de grote massa van mensen niet neer kunnen leggen. Zij menen door hun daden, hetzij aan de brute macht van de onderdrukkers iets te kunnen afdoen, hetzij de grote massa van mensen tot handelen te kunnen dwingen.

In beide gevallen hebben zij het, naar onze mening, mis. Aan de brute macht van den onderdrukker wordt geen afbreuk gedaan door het neerschieten van één van zijn vertegenwoordigers, hoe ook, duizenden het toejuichen kunnen, dat er een bloedhond minder op de mensen wordt losgelaten. In zijn plaats komt een ander. En zelfs als die ander voor zijn leven vreest, hij moet in de geest van zijn opdrachtgevers handelen. Wat in onze tijd betekent:

Hij moet moorden. En het andere doel, de mensenmassa tot handelen door een daad op te roepen, wordt op deze manier niet bereikt. Want de massa komt niet door de oproep van een mens of groep in beweging. Zij komt in beweging, als de noodzakelijkheid er is EN DE MOGELIJKHEID. Of liever, als ze de mogelijkheid ziet en aanvoelt.

Wanneer dit tijdstip is, kan niemand zeggen. Hoogstens kunnen wij, die er op wachten, trachten door ons woord en geschrift bij te dragen tot het bespoedigen van het moment.

Het in beweging komen van de miljoenenmassa zal zulke geweldige krachten in beweging zetten, dat met wolke terreurmethoden ook onze vijanden, de heersende klassen, internationaal hun betaalde horden op de massa's zullen afsturen, deze woggevaagd zullen worden.

-0-0-0-

VERSCHEENEN: Het Maart-nummer van "SPARTACUS", maandschrift voor de Revolutionnaire Socialistische Arbeidersbeweging.

Inhoud: BESCHOUWINGEN OVER DE SITUATIE:

- I. Kapitaal en geld.
- II. De arbeidersklasse en de geconcentreerde maatschappij.

STRIJDWIJZE, ORGANISATIEVORM EN SOCIALISTISCH MAATSCHAPPIJBEELD
RASSENPOLITIEK EN RASSENKUNDE.